

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 165/2020-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti GASTRO GLASS TATRY, spol. s r. o., Nábřežie J. Jánošíka 5, Liptovský Mikuláš, IČO 31 580 513, zastúpenej advokátom Mgr. Milošom Čičmancom, advokátska kancelária, Štefánska 3793/22, Poprad, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 221/2019 a jeho uznesením z 10. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2020 uznesením č. k. II. ÚS 165/2020-20 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti GASTRO GLASS TATRY, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo v citáciách aj „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 221/2019 a jeho uznesením z 10. decembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Cb 53/2019-53 zo 17. septembra 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 9 Cb 53/2019-84 z 23. septembra 2019 v právnej veci sťažovateľky ako žalobkyne proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým sa žalovanej zakázalo do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej nakladať s konkrétne označenými nehnuteľnosťami (pozemkami a stavbami) ležiacimi v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Žalobu, ako aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podal v mene sťažovateľky jeden z jej dvoch konateľov, a to [REDAKOVANÉ] (ďalej len „konateľ D [REDAKOVANÉ]“).

3. Na základe odvolania žalovanej, ako aj podania sťažovateľky, zastúpenej druhým konateľom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „konateľ A [REDAKOVANÉ]“), ktorým boli tak žaloba, ako aj návrh na vydanie neodkladného opatrenia vzaté späť, uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Cob 221/2019 z 10. decembra 2019 bolo rozhodnuté jednak, že späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uskutočnené podaním z 15. októbra 2019 za sťažovateľku konateľom A [REDAKOVANÉ] nie je účinné, ale tiež, že sa uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia v spojení s opravným uznesením potvrdzuje.

4. Sťažovateľka, zastúpená konateľom A [REDAKOVANÉ], zdôrazňuje, že vzala žalobu, ako aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu späť s tým, aby konanie bolo

zastavené, a žalovaná podaním zo 16. októbra 2019 uviedla, že so späťvzatím žaloby a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj so zastavením konania súhlasí. Týmto úkonom sa zaoberal krajský súd predtým, ako začal posudzovať napadnuté uznesenie okresného súdu. Riešil teda, či späťvzatiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je možné priznať právne účinky.

5. Daný úkon zo strany konateľa A■■■■ posudzoval krajský súd na základe § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru krajského súdu je toto ustanovenie analogicky použiteľné v prípadoch, v ktorých záujmy štatutárneho orgánu právnickej osoby sú v rozpore so záujmami tejto právnickej osoby, pričom zároveň konštatoval, že pokiaľ žalobu spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia podal v mene sťažovateľky konateľ D■■■■ prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu, potom práve v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemohol konateľ A■■■■ ako tiež štatutárny orgán zastupovať sťažovateľku v rozpore s jej záujmami, a tým vyvolať procesné účinky zastavenia konania o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Konateľ A■■■■, ktorý je súčasne aj spoločníkom sťažovateľky, nemohol urobiť procesnoprávny úkon v mene sťažovateľky za stavu, že je zároveň aj konateľom žalovanej, lebo tým došlo ku kolízii jeho záujmov.

6. S uvedeným názorom krajského súdu sťažovateľka nesúhlasí. V danom prípade nejde o spor obchodnej spoločnosti voči jej konateľovi (štatutárnemu orgánu), kde aj Obchodný zákonník počíta s vylúčením tohto konateľa štatutárneho orgánu z konania za obchodnú spoločnosť. Krajský súd bez zdôvodnenia priznal konateľovi D■■■■ väčšie práva ako konateľovi A■■■■, keď uviedol, že pokiaľ žalobu spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia podal v mene sťažovateľky konateľ D■■■■ prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu, potom konateľ A■■■■ nemohol v mene sťažovateľky vystupovať. Za sťažovateľku v zmysle Obchodného registra koná každý jej konateľ samostatne, a to aj bez vedomia druhého konateľa. Rovnako bez akéhokoľvek zdôvodnenia krajský súd tvrdí, že záujmy sťažovateľky sú v rozpore so záujmami konateľa A■■■■ ako konateľa a spoločníka oboch procesných strán, v dôsledku čoho úkony sťažovateľky realizované konateľom A■■■■ nemohli vyvolať procesné účinky zastavenia konania o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

7. Sťažovateľka uvedený záver krajského súdu odmieta. Konateľ A ■■■ je síce zároveň aj konateľom a spoločníkom žalovanej, ale nie je v konaní stranou sporu, pričom v obchodnej spoločnosti žalovanej má sťažovateľka vyše 98 % obchodný podiel. Preto ani konateľ sťažovateľky podávajúci žalobu, ale ani krajský súd nemôžu obmedziť právomoci druhého konateľa sťažovateľky v spore dvoch právnických osôb. Rovnako krajský súd nemôže obmedziť práva sťažovateľky ako žalobkyne disponovať so žalobou (podať ju, zmeniť, vziať späť), a to o to viac, ak s daným postupom vyjadrila súhlas žalovaná.

8. Je potrebné podotknúť, že konateľ D ■■■ vykonal rovnaké úkony ako konateľ A ■■■ a časť majetku sťažovateľky previedol na vlastnú spoločnosť ■■■ a na časť majetku sťažovateľky zriadil záložné právo v prospech spoločnosti ■■■, ktorej je konateľom. Je preto otázne, na základe akých skutočností bol krajský súd toho názoru, že úkony konateľa A ■■■ sú v rozpore so záujmami sťažovateľky a úkony konateľa D ■■■ sú v súlade so záujmami sťažovateľky. Sťažovateľka preto namieta porušenie svojho práva na spravodlivé konanie tým, že krajský súd priznal jednému konateľovi sťažovateľky viac práv ako druhému konateľovi na základe voľnej úvahy a riadne podaný dispozičný procesný úkon sťažovateľky nebol na základe svojvôle všeobecného súdu akceptovaný, pričom v konaní sa ďalej pokračuje. Krajský súd riadne nezdôvodnil nepriznanie účinkov dispozičnému procesnému úkonu sťažovateľky. Týmto postupom obmedzil jej právo disponovať žalobou. Došlo preto aj k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru a okrajovo možno badať aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny.

9. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 Ústavy SR a v čl.36 ods. 1 Listiny... a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu Žilina, sp. zn. 13 Cob/221/2019 z 10. decembra 2019, porušené bolo, uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 13Cob/221/2019 zo dňa 10. decembra 2019 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.“

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

10. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 118/2020 z 23. júna 2020 vyjadril krajský súd, v ktorom v podstatnom uviedol, že napadnutý rozsudok je „zákonne požadovaným spôsobom odôvodnený... Krajský súd... v odseku 31. svojho rozhodnutia sp. zn. 13 Cob 221/2019 zo dňa 10. decembra 2019 uviedol, na základe čoho má za to, že dochádza k stretu záujmov, resp. záujmovému konfliktu dvoch právnych subjektov, a to žalobcu - sťažovateľa a žalovaného, keďže osoba vykonávajúca pôsobnosť štatutárneho orgánu u žalobcu - sťažovateľa, a to konateľ [REDAKOVANÉ] v danej veci vystupuje v opačnom procesnom postavení pri konaní žalovaného ako právnickej osoby, v ktorej je [REDAKOVANÉ] rovnako štatutárnym orgánom, z ktorého dôvodu ak by krajský súd prijal iný názor, a to ak by späťvzatiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaním zo dňa 15.10.2019 za žalobcu GASTRO GLASS TATRY spol. s r.o. - za sťažovateľa konateľom [REDAKOVANÉ] priznal účinky, tak práve takýmto postupom by sa odoprela súdna ochrana, resp. prístup k súdu tak žalobcovi ako aj žalovanému. Krajský súd je názoru, že práve postupom sťažovateľa by sa odoprelo právo na súdne konanie a prístup k súdu...

Nemožno súhlasiť s námietkou sťažovateľa, že by krajský súd týmto svojim rozhodnutím bez zdôvodnenia priznal konateľovi sťažovateľa [REDAKOVANÉ] väčšie práva ako druhému konateľovi sťažovateľa [REDAKOVANÉ], resp. by odoprel konateľovi [REDAKOVANÉ] jeho práva, pretože krajský súd práve svojím postupom akceptoval práva vystupujúcich sporových strán.

Podľa názoru krajského súdu jeho závery nie sú v zmysle námietky sťažovateľa ani svojvoľné, ani arbitrárne, pretože riadnym spôsobom zdôvodnil svoje právne závery pre rozhodnutie v uznesení sp. zn. 13Cob 221/2019 zo dňa 10. decembra 2019. Krajský súd v rámci svojho rozhodovania mal za to, že nie je tu účinný procesný úkon späťvzatia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pokiaľ tento úkon späťvzatia podaním zo dňa 15.10.2019 uskutočnil v mene žalobcu - sťažovateľa jej druhý konateľ [REDAKOVANÉ], ktorý je súčasne aj konateľom žalovaného [REDAKOVANÉ] s.r.o., [REDAKOVANÉ], konaním ktorého

nehnutelnosti vo vlastníctve žalobcu - sťažovateľa boli vložené do majetku žalovaného [REDACTED] s.r.o. ako nepeňažný vklad, proti ktorému konaniu žalobca ako obchodná spoločnosť - sťažovateľ, konajúca konateľom [REDACTED] sa domáha súdnej ochrany tak žalobou, ako aj návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Krajský súd uskutočnil výklad po právnej stránke tak, aby bol daný priestor na súdne konanie a uplatňovanie práv tak žalobcovi, ako aj žalovanému [REDACTED] s.r.o., [REDACTED]...

Postup krajského súdu nebol svojvoľný, vychádza zo stavu osvedčeného v štádiu konania o nariadení neodkladného opatrenia...

Ak krajský súd poukázal na ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka a tieto aplikoval na daný prípad, nešlo o svojvôľu, ale zabezpečenie riadneho konania, čo je vyjadrené v ods. 29., 30., 31., 32. uznesenia krajského súdu sp. zn. I3Cob 221/2019 zo dňa 10. decembra 2019.“

11. Sťažovateľka k vyjadreniu krajského súdu napokon v podstatnom uviedla, že „krajský súd neuviedol žiadne nové skutočnosti zdôvodňujúce postup krajského súdu, resp. použitie právnej úpravy § 22 ods.2 Občianskeho zákonníka na spor dvoch obchodných spoločností, resp. konanie štatutárneho orgánu a nepriznanie účinkov procesnému úkonu sťažovateľa. Obmedzil sa len na všeobecne konštatovania o zachovaní rovnosti strán konania a z neznámych dôvodov o splnení podmienok na vydanie neodkladného opatrenia, aj keď uvedené nebolo predmetom sťažnosti. Sťažovateľ preto naďalej v celom rozsahu, pokiaľ bližšie neuvádza v tomto stanovisku, odkazuje a zotrváva na podanej sťažnosti.“

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde (berúc do úvahy aj predchádzajúce stanoviská účastníkov konania podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2020) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a ich stanovísk dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

16. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

17. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať,

či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

18. Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana ani pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania.(m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

20. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny.

21. Ústavný súd preskúmal ústavnú sťažnosť a k námietkam sťažovateľky uvedeným v bode 4 až 8 v prvom rade konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, v konaní o neodkladnom opatrení mu

neprisluCHA hodnotit' správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti.

22. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k takému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 282/2019, IV. ÚS 12/2018).

23. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením veľmi zdržanlivo, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide spravidla o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 282/2018, IV. ÚS 13/2020).

24. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti zohľadnil osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Argumentácia sťažovateľky v jej ústavnej sťažnosti je namierená hlavne na ňou vnímanú nespravodlivosť proti jednému z výrokov rozhodnutia krajského súdu. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 Cob 221/2019 z 10. decembra 2019 vyplýva, že ním bolo jednak vyslovené, že späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uskutočnené za sťažovateľku konateľom A [REDACTED] podaním z 15. októbra 2019 nie je účinné, ale tiež sa ním rozhodlo, že potvrdzuje uznesenie okresného súdu č. k. 9 Cb 53/2019-53 zo 17. septembra 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 9 Cb 53/2019-84 z 23. septembra 2019, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie a žalovanej sa zakázalo do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej nakladať s konkrétne označenými nehnuteľnosťami (pozemkami a stavbami) v katastrálnom území [REDACTED].

25. Ústavný súd k tomu zvyrazňuje, že ústavná sťažnosť formálne síce smeruje proti celému uzneseniu krajského súdu, ale fakticky však sťažovateľka napáda v odôvodnení iba jeho prvý výrok, ktorým bolo späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia považované za neúčinné, a tak druhý výrok, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, by ostal aj tak nedotknutý, keďže ho nenamieta. Skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje iba s časťou rozhodnutia krajského súdu v prvom výroku, nepostačuje i na prijatie záveru, že jeho rozhodnutím aj v druhom výroku skutočne došlo k porušeniu jej základných práv a slobôd. V zmysle § 325 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) neodkladné opatrenie môže súd nariadiť iba v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery, čo sa aj v danom prípade stalo, alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Čo možno neodkladným opatrením strane uložiť, je pritom demonštratívne vymedzené v § 325 ods. 2 CSP.

26. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu nevybočil z rámca platnej právnej úpravy, keď nariadil medzi sporovými stranami neodkladné opatrenie, a v tomto smere odôvodnenie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo svojvôle, ktoré by bolo možné považovať za procesný exces. Ústavná sťažnosť je tak neopodstatnená, pretože nemôže vyvolať žiadne pozitívne zmeny v prospech sťažovateľky.

27. V prejednávanej veci je nariadené neodkladné opatrenie, ktoré má iba dočasný charakter. Posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým v právomoci všeobecných súdov a je takisto na nich, aby po rozhodnutí o neodkladnom opatrení posúdili najmä dôvodnosť žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v konaní vo veci samej, ktoré inicioval prvý konateľ sťažovateľky, a potom aj právoplatne o tejto žalobe aj rozhodli (konanie nie je ešte skončené, pozn.).

28. Vzhľadom na uvedené a zdržanlivosť ústavného súdu v otázke posudzovania neodkladných opatrení ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou predstreté argumenty v ústavnej sťažnosti nedosahujú takú intenzitu, v dôsledku ktorej by bolo možné spochybníť ústavnú akceptovateľnosť celého napadnutého uznesenia.

29. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo v rámci argumentov sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnej sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu o nariadení neodkladného opatrenia nevyhovelo.

30. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu